

KAKO JE TO IZGLEDALO KAD SU ATOMSKE BOMBE PALE NA HIROŠIMU I NAGASAKI?

**Svjedočenje hibakuše – gospodina
Takashija Teramota koji je preživio
posljedice atomske bombe**

**Hrvatski školski muzej:
4. i 5. listopada 2013. u 11 sati
Tehnički muzej:
6. listopada 2013. u 12 sati**

Danas se sve zna o zastrašujućoj razornoj snazi atomskih bombi bačenih na Hirošimu i Nagasaki. Međutim, to znanje ne može se usporediti sa strahotnim iskustvom kojeg nitko od nastradalih u Hirošimi i Nagasakiju nije očekivao.

Ono što se danas čita o milijun stupnjeva Celzijevih u samom središtu eksplozije, vatrenoj kugli koja se u jednoj sekundi širila u promjeru od 280 m potpomognuta vjetrom jačine 440 m/s, više od pola milijuna stanovnika Hirošime i Nagasakija iznenada je, neočekivano i kobno pretrpjelo kao bljesak, eksploziju i izgaranje.

Iako je jačina eksplozije bila takva da je sve građevine u radijusu od jednog kilometra od središta eksplozije srasnila sa zemljom te opustošeni prostor

ispunila mrakom, zacrnila prašinom i zagrijala paklenom vrućinom, unutar tog radijusa bilo je ljudi koji su preživjeli.

Svi koji su preživjeli atomsku bombu danas se nazivaju hibakušama i, iako je mnoge od njih atomska bomba osakatila, ozračila, ispunila tugom te često i sramom zbog osakaćenosti, angažirano će, kao svoj bolni zalog trajnom miru, uvijek ispričati što im se dogodilo.

Kulturna zaklada za mir iz Hirošime od 1978. godine organizira otvorene razgovore s preživjelima, zapisuje i snima njihova svjedočanstva. Preživjeli koji su u trenutku eksplozije imali tridesetak, četrdesetak godina, koji su radili kao vatrogasci, meteorolozi, liječnici, potom roditelji žrtava, danas više nisu među nama, ali njihove su potresne priče zapisane.

Stanovnici Hirošime i Nagasakija koji i danas svjedoče o pretrpljenim užasima tada su bili tek školarci. Neki od njih su, netom prije eksplozije, s dječjom radoznalošću i divljenjem promatrali prolazak aviona B29 te ih je tim potresnije čuti pričati o početnom bljesku i eksploziji (*pikadon* na japanskom) koja ih je onesvijestila i odbacila, o vrućini, hodu prema rijeci, odnosno vodi, ne znajući tada ništa o radijaciji. Najpotresnije priče hibakuša su one o tome kako sami sebi opraštaju, ili si ne mogu oprostiti to što su zbog vlastite onemoćalosti „zanemarili“ vapaje u pomoć.